

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. VI. Argumentorum quorundam solutione ostenditur vocem Parochi
non esse allibilem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

SECTIO SEXTA.

Argumentorum quorundam solutione ostenditur Vocem parochi non esse infallibilem.

I. QUI vocem parochi mysteria Fidei, dum ritum officium instruit, proponens dicitur esse infallibilem, opponunt primò, Christum discipulos suos per totum orbem misisse ut ipsius nomine predicarent, ejusque testes essent, ac se cum illis ad condemnationem sæculi futurum promissit: cum ergo concionatores Apostolis in hoc predicandi munere successerint, peculiarem etiam habebunt Dei assistentiam, sicut eam habuerunt Apostoli.

II. Respondetur, nonnulla in illis nascentis Ecclesie primordiis concessa fuisse Apostolis, ut melius adoleceret, firmitusque ageret radices, quæ aliis, adultæ jam Ecclesiæ, & jactis Apostolorum operâ & prædicatione fundamentis; per se quodammodo subsistente, non sunt concessa. Sic Apostolis potestas jurisdictionis in totum orbem data fuit, quam nihilominus ne Episcopi quidem habent, qui propriè Apostolis succedunt, eorumque loco substituuntur.

III. Licet itaque hoc privilegio à Christo donati essent Apostoli, ut nec errare ipsi in rebus ad Fidem spectantibus; nec alios in errorem inducere possent, sicut à peccati omnis mortalis admissione erant immunes, non tamen sequitur hanc infallibilitatem, peculiaremque Dei in mysteriis Fidei proponendis assistentiam, eorum successoribus fuisse concessam, multo minùs concinatoribus; alioqui matribus etiam ac nutricibus concedi hoc deberet, cum & ipsa pueros in rebus Fidei frequenter instruant. Addo, comperit esse, concionatores in hujuscemodi rebus non semel errasse, coactosque fuisse falsam illam doctrinam retractare, & ex iis nonnullos, dum obfirmato in erroribus suis animo peristerent, nec ad illorum retractationem induci ullo modo possent, à Fide defecisse. Dico ergo hanc Christi promissionem, non parochis aut concinatoribus in particulari, sed toti Ecclesie factam esse; ita nimirum ad finem usque sæculi cum illâ se futurum promissit Christus, ut eam errare nunquam sit permittiturus.

In rebus Fidei non semel erraverunt concionatores.

IV. Nec quidquam pro illâ sententiâ facit quod discipulis suis ait Christus Luc. 10. vers. 16. Qui vos audit, me audit: primò namque dici potest, per hæc verba non auditum Fidei intelligi, sed obedientiam erga Superiores, quibus dicto audientes esse debent subditi, iisque ad nutum obsecundare. Secundò, ut numero præcedente dictum est, his verbis denotari videtur obligatio uniuscujusque credendi toti Ecclesie representativè sumptæ, seu pastoribus in Concilio generali sub capite Romano Pontifice congregatis, penes quos est potestas decreta & sanctiones citantes Fidei condendi, quibus proinde hac in parte non obtemperare, citra grave peccatum, nullus potest.

V. Objicitur secundò: inducitur quis primò ad credendum ex propositione parochi, ergo propter illam credit, & consequenter est objectum formale, sicque non revelatio tantum, sed etiam illa propositio ab actu Fidei attingitur. Negatur

Propositio parochi non attingitur intrinsicè ab actu Fidei.

tamen hæc ultima consequentia, propositio enim illa est mera conditio, quæque ad assensum præviè requiritur, non intrinsicè ab eo attingitur; non enim ob aliud requiritur hæc parochi, vel etiam Ecclesie ut est cætus virorum doctorum, &c. propositio; nisi ut excitentur species revelationis circa mysterium, quod credendum proponitur, reddaturque prudenter credibile; & hoc pacto moveatur voluntas ad assensum Fidei de illo imperandum.

sed est mera conditio.

Non ergo quicquid ad actum aliquem requiritur est motivum, seu objectum ejus formale, ut in variis exemplis constat: sic dum quis ex timore inferni imperat actum contritionis, hic actus quamvis ab illo imperante, qui pro objecto habet penas inferni, pendeat, non minùs quam actus Fidei à propositione parochi, actus tamen contritionis penas illas non attingit, sed est dolor & detestatio peccati ob Deum summè dilectum; idem ergo est de assensu Fidei, qui quamvis supponat propositionem parochi, eam tamen non attingit.

VI.

Non quicquid ad actum aliquem requiritur, est objectum illius formale.

Quod si quæras, Utrum saltem non possit dari actus, qui propositionem parochi, non pro mera conditione habeat, sed illam etiam intrinsicè attingat; existimo nullam in hujuscemodi actu esse repugnantiam; foret tamen simul actus fidei divinæ & humanæ; divinæ, quæ in revelationem & auctoritatem Dei fertur; humanæ, quæ fertur in auctoritatem parochi. Sicut in communi sententiâ Philosophorum, ut Disp. 50. Logicæ, Sect. 4. & 5. ostendi, dari potest actus, qui simul sit Fides, scientia, & opinio. Propositio ergo parochi respectu hujuscemodi actus duobus modis se haberet; ut enim est actus Fidei divinæ, propositio parochi est mera conditio, ut jam ostensum est; quatenus autem est Fides humana, ad propositionem parochi terminatur ut ad objectum formale, eamque intrinsicè attingit. Utrum verò talis actus esset certus & incertus, & alia hujuscemodi, dictum est in Logicâ, loco proximè citato.

VII.

Non repugnat actus, qui in propositionem parochi intrinsicè satisfatur.

Hujuscemodi actus esset simul Fides divina & humana.

Objicies tertid: si propositio parochi non sit locutio Dei, quare ergo peccat rusticus aut puer, qui parochi mysteria Fidei proponenti non credit, nec enim Deo non credit, sed tantum homini. Respondetur, quamvis per parochum Deus propriè non loquatur, sicque puer & rusticus dum parochi non credunt, dici propriè nequeant non credere Deo, peccant tamen, quia cum sciant parochum ad hoc munus esse constitutum, ut eos in rebus Fidei instituat, ejus tamen dictis fidem non adhibent. Sicut in omni aliâ arte & scientiâ peccaret is, qui præceptoris regulas ad artem illam addiscendam ei præscribenti non crederet. Applicat ergo parochus revelationem & testimonium Dei, cui hoc modo applicata, cum prudenter credere puer ille possit ac debeat, peccat revelationi illi non credendo.

VIII.

Cur peccet puer aut rusticus non credens parochi mysteria Fidei proponenti.

In omni arte peccat is, qui regulas iradenti non credit.

SECTIO SEPTIMA.

Alia quedam circa propositionem parochi, & auctoritatem humanam Ecclesie.

CONCLUDO itaque, nec propositionem parochi, nec auctoritatem humanam Ecclesie esse objectum formale Fidei, quòdque intrin-

I.

Quatuordecim verum explanatione